

Arrest

**nr. 100 053 van 28 maart 2013
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 november 2012 en 26 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 6 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX loco advocaat B. SOENEN en haar advocaat W. VANDEVOORDE, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 juli 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 16 juli 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 augustus 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 18 september 2012.

1.3. Op 26 oktober 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde aangetekend verzonden. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en van Arabische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn van Bagdad, Centraal-Irak. Begin 2010 zou u als Naib Arif (onderkorporaal) bij de gerechtelijke politie zijn beginnen werken. U zou werkzaam geweest zijn bij de rechtbank van 1ste aanleg in Al Bayaa, Rusafa. U zou de taak hebben gehad toezicht te houden op verdachten die door de lokale politie worden overgebracht, de verdachten die ter zitting werden veroordeeld te arresteren alsook de rechters in de rechtbank te beschermen. Eind april/begin mei 2012 zouden uw problemen in Irak begonnen zijn. U zou het gevoel gekregen hebben dat u in de gaten werd gehouden, i.c. zou u hebben gemerkt dat u meermaals door eenzelfde wagen werd achtervolgd en u zou vernomen hebben dat onbekenden vragen hadden gesteld aan een vriend van u over u en uw werkzaamheden bij de rechtbank. Daar u geen bewijzen had tegen deze mensen zou u dit nergens gemeld hebben. Op 28 april 2012 zou u bij u thuis een dreigbrief van 'Hasaeb Ahl al-Haqq' hebben gevonden. U zou tegen deze bedreiging klacht hebben ingediend maar daar u niet wist wie de brief had achtergelaten zou de zaak als een klacht tegen onbekenden zijn geregistreerd. Ondanks de bedreigingen zou u toch uw werk hebben verdergezet. Op 10 mei 2012 zou u, toen u zich 's avonds aan de voordeur van uw woning bevond, hebben gezien dat iemand in een Opel een pistool met geluidsdemper op u richtte en driemaal op u schoot. Door deze gebeurtenis zou u ook de zekerheid gehad hebben dat de dreigbrief aan u gericht was. U zou de dag nadien uw werkgever hebben opgebeld met de melding dat u uw werk zou stopzetten en dit werd zonder meer aanvaard. U zou eveneens een tweede klacht hebben ingediend voor de moordpoging. Na 5 dagen bij Qadem, een collega-onderofficier, te zijn gebleven, zou u daar vertrokken zijn naar uw oom A. Z. Tijdens uw verblijf daar zouden onbekenden aan uw neef, de zoon van A. Z., opnieuw naar u gevraagd hebben. Na 7 dagen zou u nogmaals van woonplaats veranderd zijn en u zou bij een derde oom, A. R S., zijn ondergedoken. Op 14 juni 2012 zou uw voormalige buurvrouw uw moeder hebben opgebeld met de melding dat jullie woning bij een explosie was vernield. Opnieuw zou u een klacht hebben ingediend. Hierop zou u, met een speciale eenheid van de politie, naar uw woning zijn gegaan en er zou nogmaals een proces-verbaal zijn opgesteld. Op 1 juli 2012 zou u Bagdad hebben verlaten en, via Zakho, Noord-Irak, zijn uitgereisd. U zou naar Turkije zijn gegaan waar u drie dagen zou hebben verbleven. Rond 6 juli 2012 zou u vanuit Turkije per vrachtwagen naar België zijn verder gereisd. U zou op 16 juli 2012 in België zijn aangekomen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u uw Iraakse identiteitskaart, uw politiebadge, drie processen-verbaal, 5 foto's van uzelf als agent en 3 foto's van de bekladde gevel van een/uw woning.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

U verklaarde Irak te hebben verlaten uit vrees te worden gedood door Mehdi en/of Hasaeb Ahl al-Haqq. Uw verklaringen betreffende de problemen die u zou hebben gekend in Irak zijn echter dermate onduidelijk, incoherent en ongeloofwaardig, waardoor uw gehele geloofwaardigheid in ernstige mate op de helling komt te staan. Het feit dat u evenmin in staat bent enig overtuigend, tastbaar begin van bewijs voor te leggen betreffende de feiten die u inroept (zie infra), doet bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Zo kunnen vooreerst vragen worden gesteld bij uw verklaringen als zou u worden gevisieerd en achtervolgd. U verklaarde weliswaar dat u geregeld een welbepaalde wagen opmerkte op plaatsen waar u ook was, i.c. aan uw werk, als u bij een vriend was, in de straat van uw oom, en vaststelde dat de inzittenden naar u keken (zie gehoorverslag CGVS p. 14, 15 en 16). Hierbij is het wel opmerkelijk dat u, de risico's die veiligheidspersoneel en politieagenten in Irak lopen indachtig, van deze feiten nooit melding heeft gemaakt en/of geprobeerd heeft te achterhalen aan wie die wagen toebehoorde. U heeft zelf geen enkel idee wat de nummerplaat van deze wagen was (zie gehoorverslag CGVS 16).

Gezien u zelf stelde dat u 'voelde' dat u in de gaten werd gehouden omdat u die wagen meermaals opmerkte, kan logischerwijs toch van u verwacht worden dat u minstens zou pogen te weten te komen op wiens naam deze wagen geregistreerd stond om zo mogelijks maatregelen te kunnen nemen om uzelf te beschermen. Als onderkorporaal bij de gerechtelijke politie zou u hier overigens op getraind moeten zijn en zou dit een logische reflex moeten zijn. Dat u geen stappen ondernam kan reeds op het nodige gefrons onthaald worden en dit zeker gezien u verklaarde dat u van andere collega's en politieagenten had gehoord dat het Mehdi-leger of Hasaeb Ahl al-Haqq lijsten opstelt met namen van agenten om deze te executeren (zie gehoorverslag CGVS p. 15). Dat u bovendien persoonlijk een collega hebt die door het Mehdi-leger zou zijn gedood (zie gehoorverslag CGVS p. 15), maakt uw lakse houding des te onaannemelijker. De vaststelling dat u, ook nadat u vernam dat onbekenden naar u waren komen vragen, nergens melding maakte van hetgeen u overkwam, doet in sterke mate afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Verder dient te worden gewezen op uw wisselende verklaringen betreffende uw reactie op het feit dat u achtervolgd werd en vernam dat mensen vragen stelden over u. Waar u aanvankelijk stelde dat u voelde dat u in de gaten werd gehouden omdat u meermaals dezelfde rode Opel opmerkte - u stelde bovendien uitdrukkelijk dat rode Opels vaak door vreemde personen worden gebruikt - en vernam dat vreemden vragen stelden over u en uw werk bij de rechtbank (zie gehoorverslag CGVS p. 14 en 15) én hierbij opmerkte dat het niet normaal is dat vreemden vragen stellen over iemand (zie gehoorverslag CGVS p. 14), gaf u vervolgens een totaal andere reactie. Wanneer u immers werd gevraagd of u ergens melding had gemaakt van het feit dat u achtervolgd werd door dezelfde wagen en dat mensen vragen over u stelden, repliceerde u vreemd genoeg dat u dit niets deed daar u niet 100% zeker was (zie gehoorverslag CGVS p. 16). U voorts gevraagd of u ook niet zeker was nadat u vernam dat men uitdrukkelijk vragen over u stelde, merkte u vreemd genoeg op dat het normale en gewone zaken betroffen, dat u gewoon naar uw werk ging. U verduidelikte voorts dat het wel heel gewoon is dat er vragen worden gesteld daar u bij de rechtbank werkte, mensen voor verschillende zaken langskwamen en u ook uit de buurt afkomstig was (zie gehoorverslag CGVS p. 16). Deze argumentatie is eens zo merkwaardig en dit zeker in het licht van uw hoger aangehaalde verklaringen betreffende de moord op uw collega én het feit dat u van collega's had gehoord over executies uitgevoerd door Mehdi en Hasaeb Ahl al-Haqq. Uw geloofwaardigheid wordt hierdoor bijkomend ondermijnd.

Waar u verder wil laten uitschijnen dat u meer zekerheid had omtrent het feit dat u door Mehdi en/of Hasaeb Ahl al-Haqq werd bedreigd nadat u een dreigbrief ontving, moet worden benadrukt dat uw verklaringen dienaangaande weinig overtuigend zijn. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de brief afkomstig was van Hasaeb Ahl al-Haqq en vermeldde dat u door hen gezocht wordt omdat u agent bent (zie vragenlijst CGVS p. 3 vraag 5). Op het CGVS verklaarde u daarentegen aanvankelijk dat er geen enkele naam van een groepering/militie in de brief vermeld stond. U benadrukte hierbij zelfs uitdrukkelijk dat uw collega's zeiden dat u niets kon doen op basis van deze brief omdat er geen naam/afzender in stond (zie gehoorverslag CGVS p. 16). U voorts meermaals gevraagd hoe u wist dat u door één van bovenvermelde milities werd bedreigd als er geen naam in stond, merkte u plots op dat in de dreigbrief wel uitdrukkelijk stond vermeld dat u door Hasaeb Ahl al-Haqq werd gezocht (zie gehoorverslag CGVS p. 17). U er vervolgens op gewezen dat u voordien had gezegd dat er geen naam stond vermeld in de brief, antwoordde u dat Hasaeb een geheime organisatie is waarvan de leden niet gekend zijn (zie gehoorverslag CGVS p. 17). Deze uitleg vermag geenszins de vastgestelde ongerijmdheid te weerleggen. Verder verklaarde u op het CGVS nog, in tegenstelling tot uw verklaringen op de DVZ, dat in de brief enkel vermeld stond "Hij wordt gezocht door Hasaeb Ahl al-Haqq". Een uitdrukkelijke verwijzing naar u persoonlijk en het feit dat u, omwille van uw werkzaamheden als agent werd gevisieerd, blijkt nergens uit uw verklaringen afgeleid op het CGVS betreffende de inhoud van de brief (zie gehoorverslag CGVS p. 16). Indien uw verklaringen betreffende deze dreigbrief op de waarheid berusten, kan minstens verwacht worden dat u duidelijke en coherente verklaringen omtrent de inhoud kan afleggen. Bovendien bleek u niet in staat enig tastbaar begin van bewijs voor te leggen aangaande deze dreigbrief én u kon hiervoor evenmin een aannemelijke uitleg geven. Nadat u uw verklaringen betreffende de plaats waar de dreigbrief zich momenteel bevindt een aantal keer aanpaste, stelde u uiteindelijk dat een kopie van de dreigbrief zich bij de politie bevindt maar u had geen idee waar de originele dreigbrief zich zou bevinden (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Ondanks uw verklaringen dat uw vader u de dreigbrief en drie processen-verbaal ging opsturen en u hem na het gehoor hierom nogmaals ging vragen (zie gehoorverslag CGVS p. 9, 11 en 12), heeft u tot op heden geen enkel begin van bewijs voorgelegd betreffende deze dreigbrief. Gezien u na uw gehoor wél ondermeer de drie processen-verbaal neerlegde - stukken waarvan u eveneens stelde dat deze bij de politie moesten worden afgehaald - toont u geenszins aan waarom u niet eveneens via de politie aan de kopie van de dreigbrief kon geraken. Dat u een proces-verbaal voorlegt waarin uitdrukkelijk staat

vermeld dat u een dreigbrief ontving, wijzigt niets aan voorgaande. Een document heeft immers slechts bewijswaarde wanneer het wordt voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, wat in casu geenszins het geval is. Bovendien kan uit het feit dat u melding maakte bij de politie van een dreigbrief - waarvan u tot op heden geen enkel begin van bewijs voorlegt ondanks dat uit de vertaling van het document blijkt dat een kopie van de bedreiging aan het attest werd toegevoegd - niet zonder meer worden afgeleid dat deze gebeurtenis zich ook daadwerkelijk heeft voorgedaan.

Gezien reeds ten eerste kan worden getwijfeld aan uw verklaringen door onbekenden te worden in de gaten gehouden en achtervolgd alsook schriftelijk te zijn bedreigd omwille van uw werkzaamheden bij de politie, kunnen ook vragen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van de beschieting en de aanval op uw woning.

Wat er ook van zij, u heeft geenszins in concreto aangetoond dat zowel de schietpartij alsook de aanval op uw woning doelgerichte aanvallen betroffen op uw persoon en dit omwille van uw werk bij de politie. Wat de beschieting betreft, kan nog worden opgemerkt dat iemand die, zoals u, beweerde te worden gevisieerd en bedreigd én weet heeft van collega's die worden gedood omwille van hun werk, duidelijk beducht zou zijn op gevaar en zich bijgevolg niet zomaar in het donker buiten zou begeven juist om te vermijden dat de belagers van de situatie zouden gebruik maken om onopgemerkt een aanslag te plegen. Het feit dat u zich buiten de woning begaf rond 21u - wetende dat rond die tijd de elektriciteitsgeneratoren mogelijks zouden worden afgezet (zie gehoorverslag CGVS p. 17)- op een moment dat er geen stroom/licht meer zou zijn in de wijk, doet ten eerste afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Wat tot slot de aanval op uw woning betreft, kunnen vragen worden gesteld bij de manier waarop uw belagers hierbij te werk zouden gegaan zijn. Indien uw beweerde belagers u daadwerkelijk zouden hebben willen doden omwille van uw werkzaamheden bij de politie, is het toch zeer opmerkelijk dat zij pas meer dan een maand na de schietpartij nogmaals een poging ondernamen u te treffen, i.c. de aanval op uw woning op 14 juni 2012. Dat dit dan nog gebeurde op een moment dat het geweten was dat u niet langer in uw woning verbleef - u verklaarde immers zelf dat uw oom hun wagen meermaals in zijn straat opmerkte én dat aan uw neef vragen over u werden gesteld (zie gehoorverslag CGVS p. 15 en 19)- en zij geen pogingen ondernamen u te treffen bij uw oom(s), maakt uw verklaringen betreffende de doelgerichte aanval helemaal onaannemelijk. U hierbij gevraagd waarom ze uw woning in brand zouden gestoken hebben gezien ze toch wisten dat u bij uw oom verbleef, gaf u het toch wel eigenaardige antwoord dat ze dat bij uw oom niet durfden omdat hij zonen had en er misschien van uitgingen dat ze gewapend waren of dat het huis bewaakt werd door de politie. U eindigde met de opmerking dat het hun doel was om u pijn te doen (zie gehoorverslag CGVS p. 19). Dat leden van een terroristische groepering, die wel politieagenten - die doorgaans in het bezit zijn van wapens - executeren, u niet zouden durven treffen in het huis van uw oom omdat ze schrik zouden hebben dat er mogelijks wapens aanwezig zijn, is geenszins aannemelijk. Dat ze voorts niets zouden hebben durven ondernemen toen u bij uw oom verbleef omdat ze misschien dachten dat de politie in de buurt was, kan evenmin worden weerhouden. De door u veronderstelde vrees klemmt echter in ernstige mate met het feit dat ze wel meermaals met hun wagen in de straat van uw oom durfden rondrijden - waarbij uw oom hen opmerkte - en uw neef over u durfden aanspreken.

De vaststelling dat u allesbehalve een geloofwaardig relaas heeft weergegeven én het feit dat het geweten is dat het in Irak mogelijk is om allerhande documenten op illegale wijze tegen betaling te verkrijgen (zie informatie in het administratief dossier), maakt duidelijk dat aan de voorgelegde processen-verbaal geen bewijswaarde kan worden toegekend. Ook de foto's van de bekladde gevel - waarbij u op één van de foto's poseert voor de bekladde gevel - kunnen geenszins worden weerhouden als een overtuigend begin van bewijs van de door u aangehaalde vernieling van uw woning en doen geen afbreuk aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Er kan immers aan de hand van deze foto's op geen enkele manier worden nagegaan voor welk gebouw of wiens huis u poseert. Evenmin kan worden nagegaan wie deze leuzen heeft geschreven, wanneer en onder welke omstandigheden dit gebeurde. Dat deze leuzen tot slot op u betrekking zouden hebben, is evenmin aangetoond. De vaststelling dat u bovendien zelf uitdrukkelijk verklaarde dat u met de politie naar uw woning bent teruggekeerd om die foto's te nemen (zie gehoorverslag CGVS p. 19), roept weerom de nodige vragen op bij uw beweerde problemen en uw beweerde vrees voor vervolging. U kon overigens ook geen duidelijke uitleg geven waarom u met de politie was teruggekeerd naar uw woning. U hiernaar gevraagd, negeerde u de vraag compleet en antwoordde u volledig naast de kwestie (zie gehoorverslag CGVS p. 19). Dat u tot slot niet kan zeggen wanneer u precies na de aanval op uw woning ter plaatse bent geweest met de politie, u geen navraag heeft gedaan bij uw buurvrouw naar de omstandigheden van de explosie én het feit dat u, ondanks dat een technische recherche die dag aanwezig zou geweest zijn op de plaats-delict, enkel blijkt te weten dat "speciale explosieven" werden gebruikt (zie

gehoorverslag CGVS p. 18 en 19), doet - vooral ook gezien uw eigen professionele achtergrond - de waarachtigheid van deze gebeurtenis verder teniet.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er in 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op

ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U heeft geen documenten voorgelegd die hier een ander licht op kunnen werpen. De door u voorgelegde identiteitskaart heeft louter betrekking op uw persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. Uw politiebade en de foto's waarop u als politieagent te zien bent, tonen hoogstens aan dat u werkzaam was bij de politie doch hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het loutere feit dat u werkzaam was als agent volstaat echter niet om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zulks dient in concreto te worden aangetoond doch dit is, zoals hierboven duidelijk en afdoende werd uiteengezet, allerm minst het geval. Het attest van woonst dat u voorlegde houdt evenmin enig verband met de door u aangehaalde asielmotieven. De drie processen-verbaal alsook de foto's die u heeft voorgelegd, werden reeds uitdrukkelijk besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft tegen de bestreden beslissing twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen deze beroepen in de zaken nrs. 114 130 en 116 812 wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In het eerste verzoekschrift voert verzoeker in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Verzoeker stelt niet akkoord te kunnen gaan met de beslissing van de commissaris-generaal en vervolgt, na opsomming van de vaststellingen van de commissaris-generaal, dat hij het niet eens kan zijn met de motivering van de bestreden beslissing.

3.1.1. Aangaande de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, stelt verzoeker dat het vaststaat dat hij bij de politie was tewerkgesteld in zijn land van herkomst, dat het dan ook opmerkelijk is dat hoewel hij tot een risicogroep behoort, een groep van personen die vaak het doelwit uitmaken van gerichte aanslagen door terroristen, aan hem zelfs niet de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend. Verzoeker meent dat het immers een vaststaand gegeven is dat politieagenten op hun hoede moeten zijn, waakzaam dienen te zijn voor het gevaar, niet alleen rondom hen, maar ook ten aanzien van hen. Het risico dat hij bij een gedwongen terugkeer naar Irak zal lopen, is dan ook reëel. Volgens verzoeker dient hij niet aan te tonen dat de schade zich effectief zal voordoen, het bestaan van een reëel risico, zoals *in casu* gelet op het risicoprofiel van verzoeker, volstaat. Verzoeker herhaalt dat hij dan ook wel degelijk ernstige redenen heeft om niet terug te keren. Hij stelt dat Bagdad wel degelijk onveilig is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal dan ook uitermate onredelijk is in de beoordeling van de onveiligheidssituatie, dat voornoemde in de bestreden beslissing immers toegeeft dat er nog steeds ernstige incidenten plaatsvinden waarbij ook willekeurig burgerslachtoffers vallen. Verzoeker meent dat de motivering ronduit zorgwekkend is, dat zelfs de Belgische overheid de Belgische burgers adviseert om niet naar Irak te gaan, waarna hij verwijst naar een website en een onderdeel 'Algemene Veiligheid' met betrekking tot Irak citeert. Hij stelt dat het Ministerie van Buitenlandse Zaken bijgevolg oordeelt dat de terreurdreiging erg hoog blijft, dat er nog dagelijks aanslagen zijn en dat de veiligheidssituatie sinds de 2de helft van 2007 weliswaar verbeterd is, maar er nog steeds ernstige risico's zijn aangezien de verbetering slechts beperkt is tot bepaalde gebieden, deze relatief is en de duurzaamheid ervan ook nog niet aangetoond is, dat de commissaris-generaal als onderdeel van het Ministerie van Binnenlandse Zaken het Ministerie van Buitenlandse Zaken dan ook radicaal tegensprekt wat het inschatten van risico's betreft. Verzoeker vervolgt dat hoewel de cijfers van burgerslachtoffers gestagneerd zijn in de periode 2009-2010-2011 dit nog steeds uitermate hoog te noemen is, waarna hij de cijfers weergeeft. Verzoeker stelt dat hij evenwel

geen cijfers heeft kunnen terugvinden over de dodelijke burgerslachtoffers in Bagdad, dat het niet onbelangrijk is hierover te kunnen beschikken daar aan de hand van deze cijfers kan nagegaan worden of het risico op ernstige schade zeer reëel is. Hij meent dat de commissaris-generaal dan ook minstens dient te worden verzocht, na vernietiging door de Raad, om de dodencijfers voor te leggen van de stad Bagdad en hierover bijkomend onderzoek te verrichten. Verzoeker meent dat aan de hand van de dodencijfers mag worden aanvaard dat een burger in Irak een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, dat hij dit zeker niet individueel hoeft aan te tonen, dat het in dit opzicht niet onbelangrijk is dat de commissaris-generaal het cijfer met betrekking tot de dodelijke burgerslachtoffers in Bagdad overmaakt. Verder stelt verzoeker dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is daar waar de bestreden beslissing geen individuele beoordeling maakt op basis van de dodencijfers in Bagdad. Na een theoretische uiteenzetting over voornoemd beginsel poneert verzoeker dat de commissaris-generaal niet kan gevolgd worden in de redenering dat hij niet in aanmerking komt voor de bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, minstens dient de beslissing vernietigd te worden en dient aan de commissaris-generaal de opdracht gegeven te worden om bijkomend onderzoek uit te voeren en na te gaan of er een effectieve overheidsbescherming aanwezig is.

3.1.2. Met betrekking tot de toekenning van de vluchtelingenstatus, meent verzoeker dat de commissaris-generaal hem de vluchtelingenstatus weigert op grond van subjectieve elementen. Hij benadrukt dat hij het gevoel had dat hij geschaduwd werd, maar hier niet zeker over was, dat hij al drie jaar aan het werk was en in die periode nog niet eerder werd bedreigd, vandaar dat hij, louter op basis van zijn gevoel, geen melding had gemaakt van zijn vermoeden, dat hij bovendien niet sterk in zijn schoenen stond, dat hij geen bewijzen had en dat hieruit echter geen lakse houding kan worden afgeleid. Verzoeker vervolgt dat hij, nadat hij de dreigbrief had ontvangen, onmiddellijk klacht heeft ingediend, aangezien dit op een objectieve wijze zijn vermoeden aantoonde en hij nu wel degelijk een materieel bewijs had. Betreffende de vermeende tegenstrijdige reactie van verzoeker, wenst hij op te merken dat hij in eerste instantie het zichzelf niet toeliet om effectief iets te zoeken achter de 'verdachte' gebeurtenissen – de rode Opel en de vragen naar hem op de rechtbank, dat dit laatste immers niet verdacht hoeft te zijn, dat deze personen mogelijk gewoon iets wilden vragen over zijn werk of hulp wilden vragen. Hij vervolgt dat het geheel van de omstandigheden is die hem heeft doen inzien dat de vragen op zijn werk niet normaal waren, dat deze vragen ook te maken hebben met de dreigementen ten aanzien van zijn persoon. Aangaande de dreigbrief blijft verzoeker bij zijn verklaringen, dat er vermeende tegenstrijdigheden zouden zijn in zijn verklaringen is te wijten aan misverstanden, verkeerde vertalingen of nog verschillen in de vraagstelling die een ander antwoord verantwoorden. Verzoeker stelt verder nog dat hij op het moment van de beschieting bij zijn voordeur stond, dat hij zich niet buiten op de straat of in de wijk had begeven, dat het immers een warme avond was en hij verkoeling zocht. Hij stelt dat hij het gevaar er niet van inzag, net omwille van het feit dat er geen elektriciteit was en het donker was. Verzoeker vervolgt dat zijn huis werd aangevallen als waarschuwing, dat door een dergelijke aanval uit te voeren, terroristen aantonen dat ze hem nog steeds niet vergeten zijn, waar hij ook moge verblijven, en dat ze hun opdracht – verzoeker executeren – wel zullen afmaken. Verzoeker stelt dat hij naderhand teruggekeerd is naar zijn woning, samen met de politiediensten, om documenten, kledij, etc. op te halen.

In het eerste verzoekschrift vraagt verzoeker de Raad om de bestreden beslissing te hervormen en hem te erkennen als vluchteling, minstens om aan hem de subsidiaire bescherming toe te kennen, en in de meest ondergeschikte orde om de betreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal met het oog op verder onderzoek.

3.2.1. In het tweede verzoekschrift spitst verzoeker zich in een eerste middel toe op de toekenning van de vluchtelingenstatus en voert hij de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet gelezen in samenhang met artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 (hierna: vluchtelingenverdrag).

“Volgens het CGVS zijn de verklaringen van Verzoeker omtrent zijn vrees te worden gedood door Mehdi en/of Hasaeb Ahl al-Haqq en zijn verklaringen omtrent zijn visering en achtervolging weinig geloofwaardig.

Verzoeker merkte inderdaad regelmatig dezelfde wagen op, waarbij de inzittenden uitdrukkelijk naar hem keken en hun blik niet afwendden. Dit kan op zichzelf reeds volstaan om te spreken van achtervolging en belaging.

Verzoeker was er zich van bewust dat het geen zin had om pogingen te ondernemen teneinde deze personen op te sporen. Het is immers een welbekend feit dat de leden van Mehdi en/of Hasaeb Ahl al-

Haqq regelmatig gebruik maken van gestolen wagens. Bovendien zou het weinig zin hebben om de personen die Verzoeker schaduwden te willen laten arresteren. De eenvoudige getuigenis dat Verzoeker zich gestalkt voelde, is immers zijn eigen verklaring die niet op objectieve wijze kan worden geverifieerd. De betrokkenen zouden nadien gewoon worden vrijgelaten en de problemen van Verzoeker zouden enkel nog verder escaleren. Verzoeker had inderdaad deze logische reflex, zoals het CGVS bemerkt, maar deze reflex moet ook nog zinvol zijn, hetgeen in casu niet het geval was. Verzoeker meent dat het CGVS zich niet realiseert dat het Mehdi-leger of Hasaeb Ahl al-Haqq organisaties zijn met wijdverspreide vertakkingen en connecties in alle gelederen, zodat het uiterst moeilijk, zoniet onmogelijk is om deze effectief te bestrijden. Wanneer men door een van beiden op een dodenlijst wordt geplaatst, heeft het indienen van een klacht geen enkele zin vermits noch de gerechtelijke politie, noch de reguliere politie, noch het leger in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden. De vele leden van de politie die reeds het slachtoffer zijn geworden van voornoemde organisaties vormen hierbij het voornaamste bewijs.

Volgens het CGVS heeft Verzoeker wisselende verklaringen afgelegd betreffende zijn reacties op de achtervolgingen en de vragen die over hem werden gesteld door onbekenden.

Vooreerst wenst Verzoeker op te merken dat de afgelegde verklaringen hoegenaamd niet tegenstrijdig zijn.

Verzoeker heeft verklaard dat hij meermaals een rode Opel opmerkte. Gedurende zijn training leerde Verzoeker dat deze Opels vaak door leden van de Mehdi en/of Hasaeb Ahl al-Haqq worden gebruikt als middel tot intimidatie, d.i. om het signaal te geven dat men de volgende in de rij is om vermoord te worden. Wat betreft zijn verklaringen dat vreemden soms naar hem vragen, wenst Verzoeker te beklemtonen dat hij dit enkel normaal acht in het kader van een specifieke zaak of dossier dat deze personen hebben bij de rechtbank. In dit verband is het logisch dat een personen met een hangend dossier informatie hieromtrent vraagt, doordat Verzoeker rechtstreeks met de rechtbank in contact staat. Het is echter onlogisch dat vreemden inlichtingen vragen omtrent Verzoeker, zonder dat zij aangeven waarom zij deze informatie nodig zouden hebben. In die optiek voelde Verzoeker zich terecht bedreigd.

Volgens het CGVS heeft Verzoeker tegenstrijdige en incoherente verklaringen af gelegd in verband met de dreigbrief die hij had ontvangen.

Verzoeker blijft bij zijn verklaringen dat in de dreigbrief stond "Hij wordt gezocht door Hasaeb Ahl al-Haqq". Vermits de brief was bezorgd op het adres van Verzoeker en gelet op de eerdere achtervolgingen waarvan Verzoeker het slachtoffer was geweest, mocht Verzoeker er terecht van uitgaan dat hij door deze organisatie werd gevisieerd en op een dodenlijst was geplaatst. Verzoeker werd echter niet met naam en toenaam genoemd, maar de omstandigheden van de brief en het feit dat deze aan zijn adres was bezorgd, doen geen twijfel rijzen omtrent de identiteit van de geadresseerde van de brief. Verder wenst Verzoeker op te merken dat in de brief enkel de organisatie werd vernoemd en niet haar leden, vermits deze geheim zijn. Op geen enkele manier en op geen enkel ogenblik kan uit het bovenstaande relaas een tegenstrijdigheid worden afgeleid.

Verzoeker heeft ten volle zijn medewerking verleend aan zijn asielrelaas. Hij heeft na zijn gehoor nog drie processen-verbaal neergelegd die zijn problemen schragen. Vermits Verzoeker geen kopie kan voorleggen van de eigenlijke dreigbrief, leidt het CGVS hieruit schijnbaar af dat het relaas van Verzoeker ongeloofwaardig is en blijft. Er kan worden opgemerkt dat er tal van redenen kunnen bestaan waarom Verzoeker geen kopie kan voorleggen van de eigenlijke dreigbrief. Hij hangt immers voor een groot deel af van zijn vader, die hem de processen-verbaal heeft toegestuurd. In elk geval mag worden verondersteld dat het geen enkele zin heeft om te twifelen aan de waarachtigheid van de dreigbrief. Het is immers veel moeilijker om drie processen-verbaal te vervalsen dan één enkele dreigbrief. Verder mag worden gesteld dat het asielrelaas van Verzoeker wel degelijk geloofwaardig en dat elke zogenaamde tegenstrijdigheid hierboven reeds uitvoerig werd weerlegd.

Volgens het CGVS heeft Verzoeker niet in concreto aangetoond dat zowel de schietpartij als de aanval op zijn woning doelgerichte aanvallen betroffen op zijn persoon omwille van zijn werk bij de politie.

Verzoeker wenst vooreerst op te merken dat er geen bijzonder gevaar was om zich te begeven buiten zijn woning rond 21u. Indien zijn belagers hem zouden willen doden, dienden zij niet te wachten tot 's avonds maar zouden zij dit op gelijk welk ogenblik kunnen doen. De vele politieagenten in Bagdad die in het verleden het slachtoffer zijn geworden van de Hasaeb Ahl al-Haqq werden immers ook niet allemaal 's nachts vermoord. Bovendien wenst Verzoeker op te merken dat het niet gemakkelijk is om iemand 's nachts te vermoorden, en zou men reeds over geavanceerde nachtkijkers moeten beschikken. Door het gebrek aan stroom/licht was hij immers heel moeilijk zichtbaar.

Verder schijnt het CGVS te willen veronderstellen dat de Hasaeb Ahl al-Haqq een amateuristische organisatie is, door op te merken dat het onwaarschijnlijk is dat zij geen aanslag zouden willen plegen in het huis van zijn oom doordat er wapens aanwezig zijn. Als terroristische organisatie is het de bedoeling om een schrikbewind te veroorzaken, zonder dat hierbij eigen mensen om het leven komen. Het is

bijgevolg niet raadzaam om risico's te nemen en een huis te betreden met meerdere gewapende mannen. Het feit dat Verzoeker getraind was om met een vuurwapen om te gaan, leidde ertoe dat deze organisatie dubbel voorzichtig moest zijn om slachtoffers in de eigen rangen te vermijden.

Uit het asielrelaas van Verzoeker blijkt duidelijk dat men hem angst wenste aan te jagen door zijn huis te beschieten en zijn muren te bekladden. Het lijkt geen twijfel dat dit slechts een eerste fase was, en dat zij niet zouden aarzelen om een moordcommando te sturen naar zijn adres teneinde hem definitief uit te schakelen.

Dat Verzoeker geen verder informatie kan verschaffen omtrent de explosie, mag niet verwonderen. Verzoeker is immers opgeleid tot lid van de gerechtelijke politie en was belast met bewakingsopdrachten. Verzoeker is geen explosievenexpert en het CGVS beoordeelt niet in haar bestreden beslissing of dit een standaard onderdeel van de opleiding uitmaakt. Zij schijnt dit automatisch te willen veronderstellen. Het zou toch vrij uitzonderlijk zijn dat een lid van de gerechtelijke politie een opleiding zou krijgen in de ontmanteling van explosieven. Wanneer Verzoeker opmerkt dat er speciale explosieven werden gebruikt, bedoelt hij hiermee dat het hier niet om eenvoudige granaten of dynamiet gaat, maar om geavanceerder materiaal dat niet gemakkelijk in de vrije handel verkrijgbaar is (bv. TNT, nitroglycerine,...)

Volgens het CGVS komt Verzoeker niet in aanmerking voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In haar bestreden beslissing stelt het CGVS uitdrukkelijk dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen.

Verzoeker kan bijgevolg niet worden gekwalificeerd als een eenvoudige burger, maar valt ingevolge zijn job in de bijzondere categorie van personen die een bedreiging vormen voor terroristische organisaties omdat zij bijzondere functies uitoefenen of banden hebben met de regering/buitenlandse troepen.

Verzoeker heeft wel degelijk recht op subsidiaire bescherming, omdat zijn job als politieagent bij de gerechtelijke politie betekent dat hij meewerkt met het gerecht en o.m. met de opsporing en bestrafing van leden van terroristische organisaties. Bijgevolg loopt Verzoeker, in geval van terugkeer, een verhoogd risico om te worden vermoord en is zijn vrees voor het oplopen van ernstige schade gegrond en actueel.

Verzoeker heeft voldoende informatie aangedragen tot ondersteuning van zijn asielrelaas

Verzoeker wist tijdens het gehoor op het CGVS een groot aantal details te verstrekken betreffende de problemen die aan de basis lagen van zijn vertrek uit Irak. Dat verzoeker niet alle vragen tot in het kleinste detail wist te verstrekken impliceert niet dat het asielrelaas van verzoeker als zodanig als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd. Bovendien komt het asielrelaas van verzoeker als duidelijk doorleefd naar voren.

Verzoeker heeft alle redelijke inspanningen geleverd om documenten aan te brengen tot ondersteuning van zijn asielrelaas, en het CGVS dient naast de neergelegde documenten de asielaanvraag van verzoeker ook te beoordelen in het licht van zijn afgelegde verklaringen voor het CGVS. Het asielrelaas van verzoeker is in zijn geheel bekeken coherent, plausibel en stemt overeen met feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong, zodat het asielrelaas van verzoeker geloofwaardig is en blijft. Bijgevolg is het niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken van het dossier van verzoeker geen valabel argument om de asielaanvraag te verwerpen. Zelfs zonder documenten moet het mogelijk zijn om op basis van de mondelinge verklaringen te worden erkend.

Het asielrelaas van verzoeker is in zijn geheel bekeken coherent, plausibel en stemt overeen met feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong, zodat het asielrelaas van verzoeker geloofwaardig is en blijft."

3.2.2. In een tweede middel in het tweede verzoekschrift voert verzoeker, betreffende de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt afkomstig te zijn uit Irak en hij stelt dat hij bij de indiening van zijn asielaanvraag duidelijk heeft verklaard dat zijn leven in gevaar is. Na een theoretische uiteenzetting aangaande de subsidiaire bescherming, stelt verzoeker dat recente rechtspraak van de Raad benadrukt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, dat het niet noodzakelijk is dat er een groot aantal burgerslachtoffers vallen vooraleer er subsidiaire bescherming kan worden toegekend, en dat zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending. Verzoeker vervolgt dat voortdurende schendingen van mensenrechten in Irak een trieste realiteit zijn en de lokale autoriteiten niet bij machte zijn op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is, dat uitwijken naar een andere regio binnen Irak evenmin een optie is aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is, dat deze situatie tot op de dag van vandaag blijft voortduren en dat het een algemeen bekend gegeven is zodat de commissaris-generaal hiervan op de hoogte diende te zijn. Ter illustratie haalt verzoeker

verschillende internetartikelen van Amnesty International aan waar de situatie in Irak gedetailleerd wordt beschreven en waaruit hij delen citeert. Hij meent dat hieruit ontegensprekelijk blijkt dat wanneer hij zou terugkeren naar Irak er een reëel risico op ernstige schade is en hij zich niet onder de bescherming van (de lokale autoriteiten van) Irak kan, of wegens dat risico, wil stellen, dat bijgevolg zijn vraag om subsidiaire bescherming gegrond dient verklaard te worden, minstens in overweging dient te worden genomen.

3.2.3. In een derde middel in zijn tweede verzoekschrift voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM).

Na een theoretische uiteenzetting over artikel 3 EVRM, herhaalt verzoeker dat voortdurende schendingen van mensenrechten in Irak een trieste realiteit zijn en de lokale autoriteiten niet bij machte zijn op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is, dat uitwijken naar een andere regio binnen Irak evenmin een optie is aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is, dat deze situatie tot op de dag van vandaag blijft voortduren en dat het een algemeen bekend gegeven is zodat de commissaris-generaal hiervan op de hoogte diende te zijn. Hij stelt dat door afwijzing van zijn asielaanvraag hij *de facto* gedwongen wordt om het Belgische grondgebied te verlaten, waardoor hij zich zou blootstellen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in Irak.

3.2.4. In een vierde middel beroept verzoeker zich in zijn tweede verzoekschrift op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Na een theoretische uiteenzetting over voornoemde beginselen, besluit verzoeker dat hij voldoet aan de criteria om als vluchteling te worden erkend, minstens aan de criteria om beroep te kunnen doen op de subsidiaire bescherming.

In het tweede verzoekschrift vraagt verzoeker de Raad om in hoofdorde de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen en om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal.

Er worden geen nieuwe documenten bij de verzoekschriften gevoegd.

3.3. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

3.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire

beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

3.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.6. Verzoeker baseert zijn asielrelaas op de vervolging, bedreiging en moordpoging door milities in Irak omwille van zijn functie als agent bij de gerechtelijke politie. De Raad kan geen geloof hechten aan verzoekers relaas, gelet op de tegenstrijdige, inconsistente en ongeloofwaardige verklaringen die verzoeker desbetreffend aflegt. Evenmin slaagt verzoeker er in om een overtuigend begin van bewijs voor de ingeroepen feiten voor te leggen, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

3.6.1. Betreffende de vervolging en het geïmagineerd worden, is het niet geloofwaardig dat verzoeker van de feiten van vervolging door een rode Opel, een merk van wagen die volgens zijn verklaringen gebruikt werd door 'die vreemde mensen', en de feiten dat onbekenden navraag naar hem deden, geen melding maakt bij zijn oversten, zeker gezien verzoeker tijdens zijn verklaringen herhaaldelijk te kennen heeft gegeven dat hij op de hoogte was en zich bewust was van de gevaren en veiligheidsrisico's die agenten kunnen lopen, zo had verzoeker van collega's en politieagenten gehoord dat het Mehdi-leger of Hasaeb Ahl al-Haqq lijsten opstelt met namen van agenten om deze te executeren (gehoorverslag CGVS, p. 14-15) en verklaarde hij dat er vroeger veel collega's vermoord werden en dat hij persoonlijk een collega had die door het Mehdi-leger werd gedood (gehoorverslag CGVS, p. 15). Verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn kennis over de gevaren die agenten lopen zijn niet coherent met zijn attitude naar aanleiding van de vervolging en de vragen die over hem gesteld werden.

Waar verzoeker in zijn eerste verzoekschrift stelt dat hij het gevoel had dat hij geschaduwd werd, maar hier niet zeker over was, dat hij al drie jaar aan het werk was en in die periode nog niet eerder werd bedreigd, vandaar dat hij, louter op basis van zijn gevoel, geen melding had gemaakt van zijn vermoeden, dat hij bovendien niet sterk in zijn schoenen stond, dat hij geen bewijzen had en dat hieruit echter geen lakse houding kan worden afgeleid, beperkt hij zich tot het herhalen van zijn verklaringen en slaagt hij er niet in aan te tonen waarom hij zijn vermoeden, zeker gelet op het feit dat hij volgens zijn verklaringen op de hoogte was van de risico's die politieagenten liepen, niet meedeelde aan oversten.

Verzoekers kritiek in zijn tweede verzoekschrift betreft een uiteenzetting waarom hij geen klacht indiende bij de autoriteiten maar weerlegt niet het ongeloofwaardige karakter van het feit dat verzoeker van de vervolging en de vragen naar hem en zijn vermoeden dat hij geïmagineerd werd door leden van een militie, onafhankelijk van het eventueel indienen van een klacht, dit zelfs niet meldde aan zijn oversten.

3.6.2. Verder zijn de verklaringen die verzoeker aflegt met betrekking tot de dreigbrief eveneens ongeloofwaardig. Verzoeker verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de brief afkomstig was van HAA en vermeldde dat hij gezocht werd omdat hij politieman is (vragenlijst CGVS, p.3, vraag 5).

Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dan weer aanvankelijk dat er geen naam in stond en antwoordde hij op de vraag of er geen naam van de groepering instond, dat er geen enkele naam instond (gehoorverslag CGVS, p. 16), om vervolgens op de vraag gesteld hoe hij dan wist dat hij bedreigd werd door Mehdi of HAA als er geen vermelding in de brief staat, te antwoorden dat er in de dreigbrief stond dat hij gezocht werd door HAA (gehoorverslag CGVS, p. 17). Zijn verklaring tijdens zijn gehoor en ter gelegenheid van zijn verzoekschriften dat er geen tegenstrijdigheid bestaat, daar de leden van de groepering onbekend zijn en het een geheime organisatie is, zodat enkel de organisatie werd vernoemd en niet haar leden, is niet correct, daar verzoeker, zoals reeds aangegeven, ook op de vraag of er geen naam van de groepering instond, antwoordde dat er geen enkele naam instond (gehoorverslag CGVS, p. 16). Verder verklaarde verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, in tegenstelling tot zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat in de brief enkel vermeld stond '*Hij wordt gezocht door Hasaeb Ahl al-Haqq*', en aldus geen uitdrukkelijke verwijzing naar het feit dat hij geïdendeerd werd omwille van zijn werkzaamheden als agent. Van verzoeker kan verwacht worden, indien het ontvangen van een dreigbrief op de waarheid berust, dat hij omtrent de inhoud van die brief, duidelijke en coherente verklaringen aflegt. Verder dient vastgesteld te worden dat verzoeker geen begin van bewijs aangaande deze dreigbrief voorlegt en hiervoor geen aannemelijke verklaring kan geven. Zelfs indien er vanuit kan gegaan worden dat de originele dreigbrief zoek is of vernietigd werd, verklaarde verzoeker dat zich een kopie bij de politie bevond (gehoorverslag CGVS, p. 12), zodat verzoeker niet aannemelijk maakt waarom hij geen kopie kon opvragen bij de politie en voorleggen terwijl hij de processen-verbaal, stukken waarvan hij verklaarde dat hij ze eveneens bij de politie moest afhalen, wel kon opvragen en naderhand voorleggen. Dat verzoeker een proces-verbaal voorlegt waarin uitdrukkelijk staat vermeld dat hij een dreigbrief ontving, wijzigt niets aan voorgaande. De Raad wijst er op dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Bovendien kan uit het feit dat verzoeker melding maakte bij de politie van een dreigbrief niet zonder meer worden afgeleid dat deze gebeurtenis zich ook daadwerkelijk heeft voorgedaan. Verder wijst de Raad er dienaangaande nog op dat verzoeker, ter terechtzitting gevraagd waar de dreigbrief zich nu bevond, antwoordde dat hij deze niet meer heeft, dat hij er geen belang aan hecht, dat hij de belangrijkste documenten heeft voorgelegd. Het ter terechtzitting verklaren dat geen belang wordt gehecht aan de dreigbrief, het document dat in zijn relaas kan aantonen dat verzoeker effectief geïdendeerd wordt door de genoemde milities, doet afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid.

Verzoekers verklaringen in het eerste verzoekschrift voor de door hem afgelegde tegenstrijdige verklaringen, namelijk het bestaan van misverstanden, verkeerde vertaling of verschillen in vraagstelling, kan niet overtuigen. Immers blijkt nergens uit het gehoorverslag dat verzoeker ook maar op enig moment melding maakte van problemen van vertaling of misverstanden. Uit het gehoorverslag blijkt verder ook dat indien verzoeker de vraag niet goed begreep of hij naast de kwestie antwoordde, wat kan aantonen dat hij de vraag niet goed begreep, de vraag opnieuw gesteld werd of verduidelijkt werd. Waar verzoeker nog voorhoudt dat de tegenstrijdige verklaringen zouden te wijten zijn aan verschillen in vraagstelling, toont hij niet aan waaruit die verschillen in de vragen, die zouden geleid hebben tot tegenstrijdige antwoorden, dan bestaan.

Ook verzoekers verklaring in zijn tweede verzoekschrift waar hij stelt dat in de dreigbrief stond dat '*Hij wordt gezocht door Hasaeb Ahl al-Haqq*' en dat vermits de brief op zijn adres bezorgd was en gelet op de eerdere achtervolgingen, hij er terecht van mocht uitgaan dat hij door deze organisatie geïdendeerd werd en op een dodenlijst was geplaatst, kunnen de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen met betrekking tot de inhoud van de dreigbrief (naam van afzender, reden waarom verzoeker geïdendeerd werd) niet verklaren. Immers verklaart voorgaande argumentatie niet de tegenstrijdigheid tussen de verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en deze tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en deze op het gehoor op het Commissariaat-generaal onderling, met betrekking tot de geschreven inhoud van de brief: tijdens de eerste verklaringen vermeldde verzoeker immers dat er in de brief stond dat hij persoonlijk geïdendeerd werd omwille van zijn beroepsactiviteiten door HAA, terwijl hij tijdens het volgende verhoor verklaart dat er geen groepering of naam vermeldt staat, om dan weer te verklaren dat de brief vermeldt '*Hij wordt gezocht door Hasaeb Ahl al-Haqq*' (gehoorverslag CGVS, p. 17) en bij de vraag wat er in de brief stond, geenszins aangaf dat de brief ook vermeldde dat hij persoonlijk werd geïdendeerd omdat hij agent is.

3.6.3.1. Verder toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de schietpartij alsook de aanval op zijn woning doelgerichte aanvallen op zijn persoon betroffen en dit omwille van zijn werk bij de gerechtelijke politie.

3.6.3.2. Verzoekers verklaringen betreffende de moordpoging zijn weinig geloofwaardig, daar het uitermate vreemd te noemen is dat iemand, die reeds achtervolgd en bedreigd werd en die volgens zijn eigen verklaringen op de hoogte was en zich bewust was van de gevaren en veiligheidsrisico's die agenten kunnen lopen - gezien hij van collega's en politieagenten gehoord had dat het Mehdi-leger of Hasaeb Ahl al-Haqq lijsten opstelt met namen van agenten om deze te executeren en een persoonlijke collega reeds vermoord werd - op een avond niet lang na het ontvangen van een dreigbrief, zich zomaar achteloos op straat begeeft, bij zijn deuropening, terwijl het al donker is. Dit geldt des te meer daar volgens verzoekers verklaringen zijn belagers op de hoogte waren van zijn adres, nu zij daar reeds een dreigbrief achterlieten voor verzoeker. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat de persoon in de wagen drie keer heeft geprobeerd verzoeker te beschieten, dat het niet lukte, dat hij gewoon op zijn plaats bleef en dat toen die wagen terug wegreed (gehoorverslag CGVS, p. 17). Het is niet logisch dat indien bepaalde personen verzoeker wilden treffen, zij na drie mislukte schietpogingen, gelet op het feit dat verzoeker gewoon bleef staan, gewoon wegreden. Voorgaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers relaas betreffende de moordpoging door de milities op zijn persoon.

Waar verzoeker in zijn eerste verzoekschrift tegenwerpt dat hij op het moment van de beschieting bij zijn voordeur stond, dat hij zich niet buiten op de straat of in de wijk had begeven, dat het immers een warme avond was en hij verkoeling zocht en dat hij het gevaar er niet van inzag, net omwille van het feit dat er geen elektriciteit was en het donker was, en in het tweede verzoekschrift stelt dat er geen bijzonder gevaar was om zich buiten zijn woning te begeven rond 21u, dat indien zijn belagers hem zouden willen doden, zij niet tot 's avonds dienden te wachten maar zij dit op gelijk welk moment konden doen, dat vele politieagenten die in Bagdad in het verleden slachtoffer zijn geworden van de HAA immers niet allemaal 's nachts vermoord werden en men reeds over geavanceerde nachtkijkers zouden moeten beschikken, dat door het gebrek aan licht hij heel moeilijk zichtbaar was, kan hij niet overtuigen. Met voorgaande kritiek maakt hij nog steeds niet aannemelijk dat iemand die bedreigd wordt en waarvan de belagers weten waar hij woont, in het donker zich op straat, bij zijn deuropening begeeft. Het argument dat hij verkoeling zocht kan geenszins dienen als verantwoording voor het zich buiten begeven in een gevaarlijke situatie. Ook het argument dat hij het gevaar niet inzag daar het donker was en hij heel moeilijk zichtbaar was en dat de belagers reeds over geavanceerde nachtkijkers zouden moeten beschikken, is niet aannemelijk nu van een persoon die werkt voor de gerechtelijke politie kan verwacht worden dat hij gevaren kan inschatten en aldus ook kan voorzien dat het eenvoudig langsrijden met een wagen reeds voldoende licht zou verschaffen voor het zichtbaar maken van verzoeker, wat volgens verzoekers verklaringen dan ook gebeurd is. Ook het feit dat zijn belagers niet zouden moeten wachten tot 's avonds maar hem op gelijk wel ogenblik konden doden, verklaart niet waarom hij 's avonds, wanneer hij klaarblijkelijk geen reden had om buiten te komen, zich achteloos op straat begeeft. Bovendien dient nog vastgesteld te worden dat verzoeker, de achtervolgingen en bedreiging ten spijt, zelfs niet op zijn hoede bleek te zijn, daar hij bij het zien van de wagen die een rode Opel betrof, zich niet terugtrok in zijn huis, maar bleef staan tot hij opeens iemand zag die een pistool naar hem richtte. De verklaring dat je je niet kan bewegen als je zo'n situatie meemaakt is niet afdoende. Zelfs indien wordt aangenomen dat verzoeker zich niet meer kon bewegen wanneer hij beschoten werd, is het toch eerder vreemd dat hij bij het zien van de wagen, zich niet naar binnen begaf.

3.6.3.3. Ook de door verzoeker verklaarde aanval op zijn woning door de genoemde milities is niet geloofwaardig. Zo stelt de commissaris-generaal terecht, op basis van de verklaringen die verzoeker aflegde en die terug te vinden zijn in het administratief dossier, dat *“Wat tot slot de aanval op uw woning betreft, kunnen vragen worden gesteld bij de manier waarop uw belagers hierbij te werk zouden gegaan zijn. Indien uw beweerde belagers u daadwerkelijk zouden hebben willen doden omwille van uw werkzaamheden bij de politie, is het toch zeer opmerkelijk dat zij pas meer dan een maand na de schietpartij nogmaals een poging ondernamen u te treffen, i.c. de aanval op uw woning op 14 juni 2012. Dat dit dan nog gebeurde op een moment dat het geweten was dat u niet langer in uw woning verbleef - u verklaarde immers zelf dat uw oom hun wagen meermaals in zijn straat opmerkte én dat aan uw neef vragen over u werden gesteld (zie gehoorverslag CGVS p. 15 en 19)- en zij geen pogingen ondernamen u te treffen bij uw oom(s), maakt uw verklaringen betreffende de doelgerichte aanval helemaal onaannemelijk. U hierbij gevraagd waarom ze uw woning in brand zouden gestoken hebben gezien ze toch wisten dat u bij uw oom verbleef, gaf u het toch wel eigenaardige antwoord dat ze dat bij uw oom niet durfden omdat hij zonen had en er misschien van uitgingen dat ze gewapend waren of dat het huis bewaakt werd door de politie. U eindigde met de opmerking dat het hun doel was om u pijn te doen (zie gehoorverslag CGVS p. 19). Dat leden van een terroristische groepering, die wel politieagenten - die*

doorgaans in het bezit zijn van wapens - executeren, u niet zouden durven treffen in het huis van uw oom omdat ze schrik zouden hebben dat er mogelijks wapens aanwezig zijn, is geenszins aannemelijk."

Waar verzoeker ter gelegenheid van zijn eerste verzoekschrift poneert dat zijn huis werd aangevallen als waarschuwing, dat door een dergelijke aanval uit te voeren, terroristen aantonen dat ze hem nog steeds niet vergeten zijn, waar hij ook moge verblijven, en dat ze hun opdracht – verzoeker executeren – wel zullen afmaken en dat hij naderhand teruggekeerd is naar zijn woning, samen met de politiediensten, om documenten, kledij, etc. op te halen, geeft hij *a posteriori* een antwoord op de vraag waarom de milities zijn woning in brand staken en beperkt hij zich verder tot het herhalen van zijn verklaringen. Dit volstaat niet om de bovenstaande motivering van de commissaris-generaal, die steun vindt in de verklaringen die verzoeker aflegde en die terug te vinden zijn in het administratief dossier, te weerleggen.

In zoverre verzoeker in zijn tweede verzoekschrift stelt dat de commissaris-generaal wil veronderstellen dat de HAA een amateuristische organisatie is, door op te merken dat het onwaarschijnlijk is dat zij geen aanslag zouden willen plegen op het huis van zijn oom doordat er wapens aanwezig zijn terwijl het als terroristische organisatie de bedoeling is om een schrikbewind te voeren, zonder dat hierbij eigen mensen om het leven komen, dat het niet raadzaam is om risico's te nemen en een huis te betreden met meerdere gewapende mannen en ook nog stelt dat hij getraind was om met een vuurwapen om te gaan wat ertoe leidde dat de organisatie dubbel voorzichtig moest zijn om slachtoffers in eigen rangen te vermijden, is deze verklaring niet in lijn met zijn relaas. Immers verklaart verzoeker dat de milities het huis van de oom, waar hij verbleef niet durfden aan te vallen omdat er gewapende mannen aanwezig waren en hij zelf ook getraind was om met vuurwapens om te gaan. Indien geloof zou kunnen worden gehecht aan de moordpoging bij verzoekers huis, *quod non*, kan ook vastgesteld worden dat de aanwezigheid van een gewapende man de milities er blijkbaar niet van weerhouden hebben aanvallen te plegen.

Waar verzoeker nog aanhaalt dat uit zijn relaas duidelijk blijkt dat men hem angst wenste aan te jagen door zijn huis te beschieten en zijn muren te bekladden en het geen twijfel lijdt dat dit slechts een eerste fase was en dat zij niet zouden aarzelen om een moordcommando te sturen naar zijn adres teneinde hem definitief uit te schakelen, beperkt hij zich tot een blote bewering, die geenszins gestaafd wordt en geenszins kan overtuigen gelet op verzoekers verklaring tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat hij van zijn ouders heeft vernomen dat de aanslagen en moorden nog steeds doorgaan, maar dat hij geen bewijzen noch aanwijzingen heeft dat hij nog gezocht wordt.

3.6.4. Aangaande de door verzoeker voorgelegde documenten, motiveerde de commissaris-generaal dat *"De vaststelling dat u allesbehalve een geloofwaardig relaas heeft weergegeven én het feit dat het geweten is dat het in Irak mogelijk is om allerhande documenten op illegale wijze tegen betaling te verkrijgen (zie informatie in het administratief dossier), maakt duidelijk dat aan de voorgelegde processen-verbaal geen bewijswaarde kan worden toegekend. Ook de foto's van de bekladde gevel - waarbij u op één van de foto's poseert voor de bekladde gevel - kunnen geenszins worden weerhouden als een overtuigend begin van bewijs van de door u aangehaalde vernieling van uw woning en doen geen afbreuk aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Er kan immers aan de hand van deze foto's op geen enkele manier worden nagegaan voor welk gebouw of wiens huis u poseert. Evenmin kan worden nagegaan wie deze leuzen heeft geschreven, wanneer en onder welke omstandigheden dit gebeurde. Dat deze leuzen tot slot op u betrekking zouden hebben, is evenmin aangetoond. De vaststelling dat u bovendien zelf uitdrukkelijk verklaarde dat u met de politie naar uw woning bent teruggekeerd om die foto's te nemen (zie gehoorverslag CGVS p. 19), roept weerom de nodige vragen op bij uw beweerdde problemen en uw beweerdde vrees voor vervolging. U kon overigens ook geen duidelijke uitleg geven waarom u met de politie was teruggekeerd naar uw woning. U hiernaar gevraagd, negeerde u de vraag compleet en antwoordde u volledig naast de kwestie (zie gehoorverslag CGVS p. 19). Dat u tot slot niet kan zeggen wanneer u precies na de aanval op uw woning ter plaatse bent geweest met de politie, u geen navraag heeft gedaan bij uw buurvrouw naar de omstandigheden van de explosie én het feit dat u, ondanks dat een technische recherche die dag aanwezig zou geweest zijn op de plaats-delict, enkel blijkt te weten dat "speciale explosieven" werden gebruikt (zie gehoorverslag CGVS p. 18 en 19), doet - vooral ook gezien uw eigen professionele achtergrond - de waarachtigheid van deze gebeurtenis verder teniet."* en

"U heeft geen documenten voorgelegd die hier een ander licht op kunnen werpen. De door u voorgelegde identiteitskaart heeft louter betrekking op uw persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. Uw politiebade en de foto's waarop u als politieagent te zien bent, tonen hoogstens aan dat u werkzaam was bij de politie doch hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. (...) Het attest van

woont dat u voorlegde houdt evenmin enig verband met de door u aangehaalde asielmotieven. De drie processen-verbaal alsook de foto's die u heeft voorgelegd, werden reeds uitdrukkelijk besproken."

Waar verzoeker meent dat hij geen verdere informatie kan verschaffen omtrent de explosie niet mag verwonderen, daar hij opgeleid is tot lid van de gerechtelijke politie en belast was met bewakingsopdrachten en hij geen explosievenexpert is, kan hij niet overtuigen. Van een persoon met verzoekers achtergrond bij de politie en waarvan zijn woning in brand werd gestoken door middel van explosieven, en die bovendien aanwezig was op de dag waarop de technische recherche bezig was, kan enige interesse verwacht worden omtrent het gebeurde, zonder dat die persoon een expert op het vlak van explosieven dient te zijn. Waar hij aangeeft dat wanneer hij opmerkt dat er speciale explosieven werden gebruikt, hij hiermee bedoelt dat het hier niet om dynamiet of granaten gaat, maar om geavanceerder materiaal dat niet gemakkelijk in de vrije handel verkrijgbaar is, zoals TNT, nitroglycerine, ..., merkt de Raad op dat dit een *a posteriori* verklaring antwoord betreft dat niet dienend is om de geloofwaardigheid van verzoeker te beoordelen. Overigens dient vastgesteld te worden dat verzoeker met deze laatstgenoemde verklaring zijn verklaring tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat hij geen expert is op dat vlak (gehoorverslag CGVS, p. 19) en zijn voorgaande stelling dat hij geen verdere informatie kan verschaffen omdat hij geen explosievenexpert is, tegensprekt, nu hij wel kan duiden wat 'speciale explosieven' zoal zijn.

De overige motieven uiteengezet in punt 3.6.4. die steun vinden in het administratief dossier en die door verzoeker niet worden betwist, worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Op basis van voorgaande vaststellingen, stelt de Raad vast dat verzoekers asielrelaas met betrekking tot de door hem geleden vervolgingen en bedreigingen in zijn geheel ongeloofwaardig is.

3.7. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

3.8. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, §2, b) op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

In de mate verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in zijn eerste verzoekschrift argumenteert dat het vaststaat dat hij bij de politie was tewerkgesteld in zijn land van herkomst, dat het dan ook opmerkelijk is dat hoewel hij tot een risicogroep behoort, een groep van personen die vaak het doelwit uitmaken van gerichte aanslagen door terroristen, aan hem zelfs niet de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend, dat het immers een vaststaand gegeven is dat politieagenten op hun hoede moeten zijn, waakzaam dienen te zijn voor het gevaar, niet alleen rondom hen, maar ook ten aanzien van hen, dat het risico dat hij bij een gedwongen terugkeer naar Irak zal lopen, dan ook reëel is en hij niet dient aan te tonen dat de schade zich effectief zal voordoen, dat het bestaan van een reëel risico, zoals *in casu* gelet op het risicoprofiel van de verzoeker, volstaat en in zijn tweede verzoekschrift stelt dat hij wel degelijk recht heeft op subsidiaire bescherming

omdat zijn job als politieagent bij de gerechtelijke politie betekent dat hij met het gerecht en onder meer met de opsporing en bestraffing van leden van terroristische organisaties, dat hij bijgevolg een verhoogd risico loopt, in geval van terugkeer te worden vermoord en dat zijn vrees voor het oplopen van ernstige schade aldus gegrond en actueel is, wijst de Raad er opnieuw op dat uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vervolgingsrelaas en vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht. Ongeacht of verzoekers profiel als politieagent bij de gerechtelijke politie waarachtig is, wijst de Raad erop dat een niet-betwist profiel en de bewering dat hij omwille van zijn profiel een verhoogd risico loopt, niet volstaat om aan te tonen dat men persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade. De vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Overigens verklaarde verzoeker zelf dat hij pas in 2010 bij de politie ging werken, dat het in het begin wel riskant was, maar nadien niet meer (gehoorverslag CGVS, p. 4).

3.9. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.10. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet meent verzoeker in zijn eerste verzoekschrift dat Bagdad wel degelijk onveilig is, dat de commissaris-generaal immers toegeeft dat er nog steeds ernstige incidenten plaatsvinden waarbij ook willekeurig burgerslachtoffers vallen, dat zelfs de Belgische overheid de Belgische burgers adviseert om niet naar Irak te gaan, dat het Ministerie van Buitenlandse Zaken bijgevolg oordeelt dat de terreurdreiging erg hoog blijft, dat er nog dagelijks aanslagen zijn en dat de veiligheidssituatie sinds de 2de helft van 2007 weliswaar verbeterd is, maar er nog steeds ernstige risico's zijn aangezien de verbetering slechts beperkt is tot bepaalde gebieden, deze relatief is en de duurzaamheid ervan ook nog niet aangetoond is, dat de commissaris-generaal als onderdeel van het Ministerie van Binnenlandse Zaken het Ministerie van Buitenlandse Zaken dan ook radicaal tegensprekt wat het inschatten van risico's betreft, dat hoewel de cijfers van burgerslachtoffers gestagneerd zijn in de periode 2009-2010-2011 dit nog steeds uitermate hoog te noemen is, dat aan de hand van de dodencijfers mag worden aanvaard dat een burger in Irak een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en dat hij dit zeker niet individueel hoeft aan te tonen, dat hij geen cijfers heeft kunnen terugvinden over de dodelijke burgerslachtoffers in Bagdad en dat de verwerende partij deze dient voor te leggen. Hij vraagt dan ook om de vernietiging van de bestreden beslissing met het oog op een bijkomend onderzoek over de dodencijfers. In zijn tweede verzoekschrift stelt verzoeker dat voortdurende schendingen van mensenrechten in Irak een trieste realiteit zijn en de lokale autoriteiten niet bij machte zijn op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is, dat deze situatie tot op de dag van vandaag blijft voortduren en dat het een algemeen bekend gegeven is zodat de commissaris-generaal hiervan op de hoogte diende te zijn. Verzoeker verwijst naar verschillende internetartikelen van Amnesty International (bron: Amnesty International rapport 2012 – Irak) waar de situatie in Irak gedetailleerd wordt beschreven en waaruit hij delen citeert. Hij meent dat hieruit ontegensprekelijk blijkt dat wanneer hij zou terugkeren naar Irak er een reëel risico op ernstige schade is en hij zich niet onder de bescherming van (de lokale autoriteiten van) Irak kan, of wegens dat risico, wil stellen, dat bijgevolg zijn vraag om subsidiaire bescherming gegrond dient verklaard te worden, minstens in overweging dient te worden genomen.

3.11. Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) heeft in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)”

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

- de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

- in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd al volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk

verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaald rechtspraak)."

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) Doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dat de omzetting naar Belgisch recht is van artikel 15, c) van de richtlijn, voorziet in de aldus vereiste bescherming al is er in dit artikel van de vreemdelingenwet enkel sprake van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon en niet, zoals in artikel 15 van de richtlijn, van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon. Artikel 15, c) van de richtlijn moet autonoom worden uitgelegd (rechtsoverweging 28) en mist toepassing, indien de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict minder hoog is dan in de hiervoor bedoelde uitzonderlijke situatie. De desbetreffende vreemdeling kan in dat geval, gezien de rechtsoverwegingen 39 en 40, aan artikel 15 a) en b) van de richtlijn wel aanspraak op bescherming ontlenen, indien hij erin slaagt aannemelijk te maken dat hij specifiek wordt bedreigd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. In dit geval voorziet artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet in de vereiste bescherming.

3.12. De vraag die *in casu* dient te worden gesteld is of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de door verzoeker geciteerde internetartikelen van Amnesty International, alsook uit de aan het administratief dossier toegevoegde

informatie (Subject Related Briefing (hierna: SRB) "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - Bagdad", laatst bijgewerkt op 16 juli 2012 van de versie van 5 januari 2012), en door de verzoeker aangehaalde informatie, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In de SRB van 16 juli 2012 (update van 5 januari 2012) leest de Raad met betrekking tot de stad Bagdad in de samenvatting over de veiligheidssituatie in 2011 dat het hoogtepunt van het geweld in Irak duidelijk voorbij is, dat er bovendien een duidelijke verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt in Irak, namelijk dat de frequentie van het aantal zware bomaanslagen daalt en het doelgerichte geweld tegen individuen stijgt. In de samenvatting van de veiligheidssituatie in 2012 leest de Raad dat in de eerste helft van 2012 het geweld in Bagdad hoofdzakelijk doelgericht was, net als in 2011, met sporadisch een aantal aanslagen op dichtbevolkte plaatsen waar het doelwit niet onmiddellijk duidelijk was, dat begin 2012 de aanslagen in Bagdad zich grotendeels richtten tegen de Iraakse politiediensten en sjiitische wijken.

Waar verzoeker, onder verwijzing naar de dodencijfers concludeert dat aanvaard mag worden dat een burger in Irak een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er verder op dat de laatste SRB, waarop de commissaris-generaal en de Raad zich steunen, een onderzoek heeft gepleegd naar de mogelijke risico's voor burgers (p. 20 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van 'Iraq Body Count'. Betreffende de veiligheidssituatie in 2011 leest de Raad daarin onder andere: *"Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal- Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkook samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang de bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische militieën de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. (...)".* Wat betreft de veiligheidssituatie in de eerste helft van 2012 leest de Raad *"Net na het vertrek van de Amerikaanse troepen, nl. in januari 2012, lag het aantal slachtoffers hoger dan het maandelijkse gemiddelde. Er vielen toen 464 slachtoffers, wat hoofdzakelijk te wijten was aan een plotse stijging van die zwaardere aanslagen, waarbij vooral sjiitische burgers getroffen werden. Ook eind februari, en in maart en april 2012 werden verschillende zwaardere aanslagen gepleegd maar het aantal slachtoffers evolueerde in deze maanden wel opnieuw naar het oorspronkelijk gemiddelde (...) Het grootste deel van de aanslagen vindt nog steeds in Bagdad plaats (...) In januari 2012 waren de zwaarste aanslagen in Bagdad gericht tegen leden van de politie en tegen sjiitische wijken. (...) Daarnaast werd er in januari 2012 in Bagdad een stijgend gebruik van kleeftbommen vastgesteld. Dit was een fenomeen dat zich ook al eens voordeed in de lente van 2011 en wat wijst op het voorkomen van meer doelgerichte aanslagen tegen individuen. (...) In februari daalde het aantal grootschalige incidenten en het grote aantal slachtoffers, die daar me gepaard gaan, aanzienlijk. Niettemin waren er een aantal uitschieters waarbij vooral politiediensten en de sjiitische bevolking gevisieerd werden. (...) In vergelijking met voorgaande maanden was het relatief rustig in Bagdad in de maand maart, (...). (...) vond er op 20 maart opnieuw een golf van aanslagen plaats die vooral gelokaliseerd werden in Centraal-Irak en waarbij de voornaamste doelwitten in Bagdad leden van het overheidspersoneel en leden van de veiligheidsdiensten (vooral politie) waren. Ook de maand april en mei waren geen uitzonderlijke maanden wat het aantal incidenten betreft. (...) en "De maand juni begon met een hoog aantal grootschalige aanslagen die hoofdzakelijke gericht waren tegen dezelfde doelwitten (...)"*

De Raad wijst voorts op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (F.H. v. Zweden, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport "Strategy for the Iraq Situation van januari 2007" en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de preciaire veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§64, §65, §91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheidssituatie van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Iraakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en het IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor diegene die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91). Dienaangaande kan nog worden vermeld dat uit de SRB blijkt dat uit telefonisch contact met IOM België blijkt dat personen die vrijwillig terugkeerden uit Europese landen weinig problemen ondervinden (SRB, p. 29).

Uit de SRB dient te worden vastgesteld dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003 en de eerste helft van 2012. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Waar verzoeker, onder verwijzing naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aanvoert dat de terreurdreiging erg hoog blijft, er nog dagelijks aanslagen zijn en de verbetering van de veiligheidssituatie beperkt is tot bepaalde gebieden en de duurzaamheid ervan niet is aangetoond, dient er in eerste instantie te worden op gewezen dat een reisadvies irrelevant is daar het niet slaat op haar concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS 26 oktober 2007, nr. 176.206).

Daarentegen staat dat de SRB "Irak. De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Bagdad" van 16 juli 2012 (update van de SRB van 5 januari 2012), waarop de verwerende partij en de Raad zich steunt, specifiek tot doel heeft *"feitelijke en contextuele informatie te bieden die nodig is voor de behandeling van de individuele asielaanvragen"*. Bovendien is wel degelijk rekening gehouden met de voor verzoeker relevante veiligheidssituatie, met name is specifiek de veiligheidssituatie onderzocht in Bagdad. In dit document niettegenstaande wordt gesteld dat het moeilijk is om betrouwbare cijfers te verzamelen over het exacte aantal burgerslachtoffers over het hele grondgebied van Irak, toch een overzicht wordt gegeven van de informatie afkomstig uit verschillende bronnen en deze informatie wordt omgezet in tabellen, waaruit blijkt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal incidenten sinds het hoogtepunt van het geweld in 2006 en 2007 steeds verder daalt. Wat Bagdad in het bijzonder betreft, is onder meer rekening gehouden met het vertrek van de Amerikaanse militairen en de eerste reacties die zich hebben geuit in geweld in Bagdad. Indien uit de informatie en de SRB inderdaad blijkt dat er sinds het vertrek van de Amerikaanse troepen onder meer in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd werden blijkt eveneens dat deze aanslagen in regel hetzelfde patroon volgen als voorheen en eerder gericht van aard zijn en dat bij uitzondering bij enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers werden gepleegd doch dit geenszins afbreuk doet aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen zoals politieke leiders, veiligheidsagenten en overheidsambtenaren, sjiitische pelgrims en minderheden.

De informatie die de verwerende partij en de Raad hanteren is gebaseerd op talrijke bronnen en geeft een genuanceerd beeld weer van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad. Dat er geen precieze cijfers

zijn over de dodenaantallen aldaar, neemt niet weg dat op grond van de voorhanden zijnde gegevens de verwerende partij genoegzaam tot het door haar ingenomen, genuanceerde standpunt kon komen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel op deze grond is dan ook niet aannemelijk gemaakt en een vernietiging omdat geen precieze cijfers bekend zijn dringt zich geenszins op.

In acht genomen wat voorafgaat en mede de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB 16 juli 2012, p. 30), kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen dat er actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.13. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

3.14. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER